

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

De S. Macario Romano, Apud Lavinum In Italia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

EX
VARIIS AUCT.

Sed et annis 9.

7 Tertium denique mendum circa Pontificis hujus aetatem ex quotidiani officii narratione oportebit auferri. Nam ea tres tantum Pontificatus designat annos, cum in nonum usque debuerit pervenire, siquidem is Ephesini Concilii pars fuit. Decessit A. D. IV Non. Januar. jacent ossa in basilica D. Stephani.

8 Sequitur eum fama tamquam fuerit eximia oris

dignitate, ac pudore quodam virginali. Id ego ab aliis traditum omittere non debui, cum aliqui nulla effigies ipsius extet; et mortalium lineamenta, vultusque sermone tantum ac traditione custodiri, et in saecula, prout fuerunt, venire vix quisquam credat. *Hæc Ripamontius. Extat de Martiniano S. Emodii Ticinensis Episcopi carmen.*

Dicitur fuisse formosus.

Corpus ejus Placentiæ.

Epitaphium.

Invocatur contra tempestates Macarius.

Fuit aliquando Origenista.

DE S. MACARIO ROMANO, APUD LAVINUM IN ITALIA.

CIRCA
AN. CHR. CCL.
II JAN.

Alius hic est ab eo Macario cujus in vitis Patrum vita extat a Theophilo et duobus sociis monachis scripta; cujusque in Menologio et Menæis obitus refertur xxiii Octobris.

Macarius socius Piniani, alius Agathon.

2 Hujus Macarii meminit Palladius in historia Lausiaca sive lib. 8, de vitis Patrum cap. 123, dum ad Pinianum Melaniæ junioris quondam muritum convenisse scribit Pammachium ex Proconsulibus, quemdam nomine Macarium ex Vicaria, et Constantium Assessorem Praefectorum Italiae, insignes viros et eruditissimos, qui pervenerunt ad summum pietatis et religionis. Hic Palladius Macarius in Graecis quibusdam mss. ut annotavit Rosweyds, Agathon appellatur. Quod dicitur, ex Vicaria, Graece est ἀπὸ Βυζατίας, Exvicarius, qui vicariam Praefecturam gessit, ut pulchre Victor Giselinus in cap. 18, dialogi 3 Sulpitii Severi; ubi Lycontius ex Vicariis, uti et cap. 1, ejusdem dialogi Eucherius ex Vicariis. Ortelius, non recte, existimavit loco cuiuspiam, unde ille ortus esset, Vicariæ nomen fuisse.

Fuit Vicarius Praefecti urbis.

Solitarii ad summam senectutem pervenit.

3 Vitæ ejus hoc compendium refert Ferrarius in catalogo Sanctorum Italiae ex officio Ecclesiae Placentinae: Macarius Romanus Praefecti Urbis Romanae Vicarius, vitæ monasticæ cupidus, spreto omnibus, solitariam herbarum radicibus et aqua vitam egit. Insidias sathanæ assiduis precibus, et corporis castigatione, maxime vero jejuniis superavit: sicque Deo apprime carus, ad summa usque senectutem vitæ cursum

sanctissime confecit. Extat ejus ex candido et perlucido marmore sarcophagus in ecclesia S. Helenæ apud Lavinum amnem in agro Bononiensi, ubi eum vitam degisse eremiticam coniecimus. Corpus Placentiæ in basilica S. Xysti sub ara illi dicata conditum est. Vitam ejus a Theophilo scriptam tradunt.

4 Existimat ergo, perperam, Ferrarius vitam hujus a Theophilo scriptam, uti et ipse Baronius in Notis ad II Januar. Sed utriusque vitam legenti satis patet duos esse Macarios Romanos, quod noster Rosweyds in Notatione ad vitam alterius Macarii Romani lib. 1, de vitis P.P. clare demonstrat.

5 Locus vero apud Lavinum, ubi S. Helenæ ecclesiae parochialis conspicitur, S. Macarii sarcophago insignis, vulgo Chierno dicitur, estque Fratrum Servorum, ut testatur idem in Notis Ferrarius, qui addit Epitaphium S. Macarii in sarcophago hac legi: MACARIUS VOCOR IN CIVITATE ROM. NATUS. Solere vero Sanctum hunc ab accolis adversus tempestates invocari: a quibusdam illi Abbatem dici, tradique corpus illius diu Nonantulae fuisse asservatum.

6 Ex vita S. Paulæ per S. Hieronymum scripta infra xxvi Januar. colligitur hunc Macarium aliquando a Rufino Presbytero fuisse Origenis imbutum erroribus, quos tamen deinde ejuravit, uti et ipse, ut suo loco dicemus, Rufinus.

DE S. MARCO SURDO.

II JAN.

Menæa: Eodem die S. Marcus in pace quievit. Surdum hunc fuisse indicat additum distichon:

ὁ Μάρκος οὐκ ἔλαλε γῆθων λόγων,
καὶ πρὶν λαπεῖν γῆν ὡς α γῆθεν ἐξέρχων,

Marcus non audiit terrestres sermones,
Et priusquam terras relinqueret aures a terra abducens.

DE S. ASPASIO CONFESSORE MELEDUNI IN GALLIA.

POST
AN. CHR. DL.

II JAN.

S. Aspasius Meludini Patronus.

Meleduni (oppidum est Galliae Celticae in insula Sequanae situm, quatuor passuum millibus a Fontisblaudi regia) Divi Aspasi nomen magna religione colitur, ut testatur Papirius Massonus in libro de Fluminibus Galliae. De eo Kalendis Januarii ista habet Molanus in Addit. ad Usuardum: Castro Mileduno Depositio S. Aspasi Confessoris; cujus ibidem nomini principalis Ecclesia titulatur, licet vita penitus ignoretur. Eadem fere Martyrologium Germanicum eodem die, et Philippus Ferrarius in generali catalogo Sanctorum, qui addit loci ejus tutelarem haberi. Celebritas ejus II Januarii agitur, ob festum fortasse Circumcisionis dilata.

Putatur Episcopus fuisse.

2 Fuit, ut quidam existimant, S. Aspasi Episcopus Elosensis sive Elusensis Ecclesiae, quæ Auscum translata est, aut cum Auscensi unita; sed postmodum: nam eodem tempore Proculejanus Auscensis Episcopus erat. Subscripsit Aspasi Concilio Aurelianiensi II, anno Christi DXXXIII, et Aurelianiensi IV, anno DLI item V, anno DXLIX,

et Arvernensi II, anno DXLIX, ut videre est apud Jacobum Sirmondum nostrum tom. I Concil. Galliae, et Claud. Robert. in Catalogo Archiepiscoporum Auscensium. Hic tamen Episcopos Auscenses et Elusenses videtur confundere, cum etiam anno DCXXX. Concilii Rhemensis tempore diversi fuerint.

Quando vixit.

NOT. 30.
Mortuus Meloduni.

3 Cum Meloduno transiret Aspasius febris correptus fertur, ex qua deinde mortuus I, vel II Januarii. Ejus laudes cecinit pluribus hymnis Sebastianus Rouillardus Melodunensis, in Curia Parisiensi Advocatus, eruditione ac pietate celebris. Mortuus est S. Aspasius (si Elusensis Episcopus fuit) ante an. MXXXIII, quo Concilio Parisiensi IV, subscripsit Laban Ecclesiae Elosanae Praesul. Qui Meloduni colitur, solum Confessor dicitur, non Episcopus. Servantur religiose ejus ossa capsis inclusa partim in S. Mariae, partim in ipsius nomini dicata aede. Appellatur et Euspasius.

Ejus ossa.

DE